

Svatá Hora

2

2014

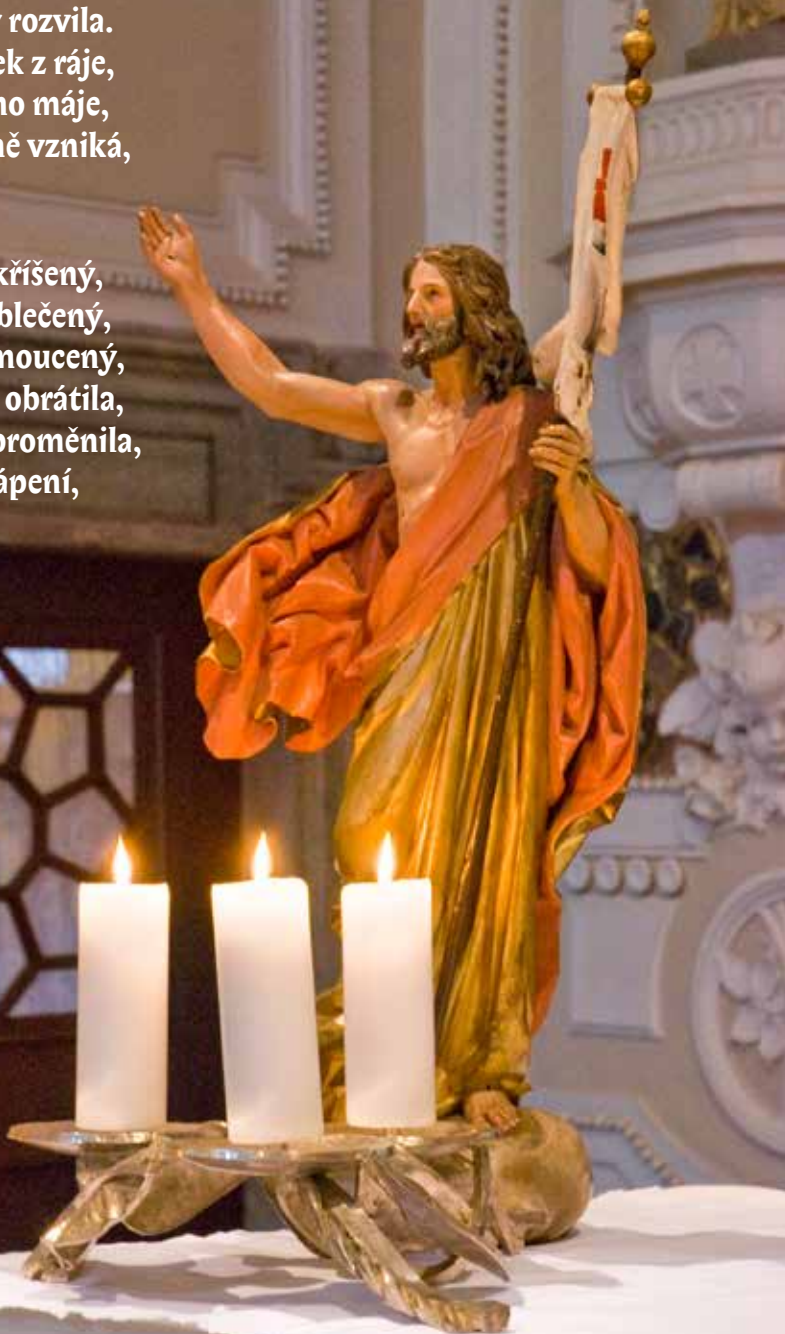
ročník
LI

Březnická kaple • Půst očí • Zelený čtvrtek • Dar a tajemství života

Růže, kterou smrt zavřela,
dnes se zase otevřela,
krásnější než prv rozvila.
To je ten kvíteček z ráje,
rozkoš nebeského máje,
z něhož libá vůně vzniká,
srdce proniká.

Vítej, Ježíši vzkříšený,
bleskem slávy oblečený,
již zašel čas zarmoucený,
temnost se v jas obrátila,
žalost v radost proměnila,
minula těžká trápení,
všecko se mění.

OBSAH

Úvodník

Nedělní ráno **3**

Představujeme vám

Tomáš Jindřich **4**

Ze Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory **8**

Výstava „Jezuité na Svaté Hoře“ **9**

Adopce varhanních píšťal **9**

Pohledy do svatohorských kupolí **16**

Spiritualita

Milosti Panny Marie v obrazech **12**

Dar a tajemství života **20**

Dobrá kniha **22**

Půst očí **25**

Zelený čtvrtek **26**

Informace

Listárna **28**

Exercicie, poutě, bohoslužby **29**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Soška Panny Marie
na stříbrném oltáři
v bazilice

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Nedělní ráno

Při mé nedávné návštěvě východu Slovenska jsem zažil zvláštní milou situaci. Jedno nedělní ráno jsem cestoval autem z Podolínce do Kežmarku do kláštera sester redemptoristek, abych tam odsloužil mši svatou a udělil novokněžské požehnání. Silnice byla téměř prázdná, sem tam projelo auto, tedy provoz byl minimální, a proto mě překvapilo, že na konci Podolínce stála policejní hlídka. Bylo více než jisté, že mě zastaví a tak se také stalo. Starší policista zůstal stát na chodníku a mladší vykročil ke mně. „Je mladý, bude horlivý, nesmím se s ním dohadovat, aby mě brzy pustil“ problesklo mi hlavou v momentě, kdy jsem stahoval okénko u auta. K mému úžasu se policista po vzájemném pozdravení usmál. Tak to jsem ještě nezažil! Zůstal jsem jako omámen. K mému ještě většímu úžasu tento muž zákona vzápětí pravil, že vše je v pořádku a že mohu pokračovat v cestě dál. Nakonec přidal přání hezkého dne. Bylo to milé - zastavit, pozdravit, popřát hezký den a za pár vteřin pokračovat. Za celých dvacet let, co jsem řidičem, jsem se s ničím podobným nesetkal. Spíš jsem zažíval výraz důležitosti a někdy až aroganci spojenou s vystupováním, které nemá pranic společného se vznešeností hesla „pomáhat a chránit“.

Pokračoval jsem v cestě s nadšenou chvalořečí na způsoby východoslovenských policistů. Spolubratr, sedící se mnou v autě, po chvíli pravil: „Čemu se divíš? Vždyť máš kněžskou košili s kolárkem. Šaty dělají člověka. Všichni to tak máme nastavené, hodnotíme druhého podle toho, co si obléká a podle toho s ním i jednáme“.

Byl opravdu tím důvodem milého jednání a rychlého odbavení bez kontroly kolárek? A co kdybych byl oblečen v montérkách nebo jako turista? A jak by jednal on, kdyby nebyl v uniformě?

Zastavil nás snad proto, abychom se pozdravili a popřáli si hezký den? Možná je to tak. Možná takto popřál hezký den všem, které při své službě zastavil. Možná to byl jeden ze způsobů, jak slavit neděli.

P. David Horáček

„El camino comienza en su casa“ - Cesta začíná ve Vašem domově

Pro začátek poutní sezóny jsme nemohli vybrat zodpovědnější osobu, člověka, který na Svatou Horu přivedl stovky poutníků z Čech i zahraničí, člena spolku Ultreia, který spravuje na českém území svatojakubskou poutní cestu - Tomáše Jindřicha. Jednou z životě se vydat na svatojakubskou cestu, o tom sní nejenom věřící poutníci, ale i lidé po celém světě. Poutní cesta, která vede od Pyrenejí k hrobu sv. apoštola Jakuba, vznikla v 11. století a spojuje napříč Evropou nejrůznější kláštery, poutní místa, města, obce. Člověk ve svém životě nemusí ujít hned celou cestu do Santiaga de Compostela, pouť je možné začít kdekoliv. Proč tedy nezačít přímo od svého domu, stačí jen následovat symbol mušle.

Tomáši, jaké je pro tebe osobně být poutníkem v 21. století?

Být poutníkem znamená, že člověk může pořádně poznávat místa, která navštěvuje, a že může zároveň poznávat sám sebe, což se mu na klasické dovolené v hotelu nebo u moře jen těžko stane. Oproti nějaké „koupené“ dovolené v horách má poutnictví i kulturní rozměry – poutník poznává lidi. Kolikrát přespím na faře nebo se potkám s lidmi, kteří jsou nakloněni nějakému osobnímu rozhovoru a nezajímají je jen peníze za přespání.

Jaký kontakt s lidmi na cestě také zažíváš?

Bezprostřední. To je poměrně důležité. Hezké je také to, že člověk jde za cílem, který je společný pro víc lidí, kteří se tak mohou potkávat a sdílet své zážitky, což se při běžné dovolené nestává často.

Na běžné turistické dovolené jsou zážitky hodně umělé, dané přesným programem. Neděje se něco podobného i na pouťi?

Na dovolených jsou zážitky dané byznysem, někdo z toho zkrátka chce „vyváčknout prachy“, a to se při té pouťi tak často neděje.

Jak Tě napadlo stát se průvodcem, vést lidi, ukazovat jim cestu, pomoci jim při putování?

To vyplynulo tak nějak spontánně. Určitě jsem chtěl dělat něco pro společnost, řekněme něco, co bude vidět třeba ještě za „sto let“, když to tak řeknu. V normální práci se něco takového nestává, protože tam jde hlavně o výsledky „rychlé spotřeby“. To, co vydrží pět let, tak za deset let už není vidět. Ale tady se mi otevřel jiný prostor. V roce 2009, kdy už jsem přemýšlel o tom, že bych se chtěl takto angažovat, několik let, jsem se potkal s Honzou Bímem a Olgou Jankovcovou, na které jsem předtím narazil na webu. Od roku 2008 existovali jako sdružení a měli v té době vizi, že tady chtějí jakubské cesty. Řekl jsem si tedy, proč ne, to mě zajímá, do toho bych se taky rád zapojil. Silnou motivací bylo určitě i to, že bych se do toho zapojil „de facto“ na startu a nenastupoval bych do rozjetého vlaku. V roce 2010 jsme začali značit a zdárně, i když pomalu, ale o to je to milejší a trvanlivější, se to vyvíjí. Není cílem, aby se z toho v Čechách stala masová záležitost. Komunita není moc velká, ale o to je celistvější. Nenabulují se lidi, které to nezajímá, ale lidi, kteří mají podobného ducha. Celá spolupráce je samozřejmě vázaná i na Klub českých turistů, který nám vytváří řekněme infrastrukturní síť, co se týče značení. To je takové specifikum České republiky a asi se to jen tak nezmění.

Na svatojakubské cestě se setkávají lidé nejrůznějších vyznání, věřící, nevěřící, lidé z celého světa.

V našem sdružení to není problém, ať je člověk věřící nebo nevěřící, jde hlavně o to, aby ti lidé měli, řekněme, úroveň vystupování. A to je v podstatě jediný princip, na kterém nám záleží.

Jaký příběh z putování Tě nejvíce oslovil?

Takové příběhy se mi vybavují dva, oba z Německa. V obou případech jsme neměli vyjednané žádné ubytování. Vyzdvihl bych asi druhý příběh, kdy jsme nejdřív přišli na radnici, kde nám nejdřív jakože chtěli moc pomoci, ale po půl hodině vyjednávání nám neporadili „de facto“ nic konkrétního. Všude je prý plno nebo to nejde. Odvolali nás ale na jednu zemědělskou usedlost v centru obce, ať se poptáme tam, že tam třeba něco mají. Vzhledem k tomu, že jsme něco podobného dělali už asi dva dny předtím, věděli jsme, jak k tomu přistoupit. Přišli jsme tam a řekli, co jsme zač. A protože tam měli stodolu, tak nám řekli: „Podívejte se, já se nejdřív poradím.“ Pán odešel, za chvíli se vrátil a říká: „Mohli byste přespát tady v té stodole. Musíte si tam akorát trochu zamést.“ Pravda, byl tam docela nepořádek, a tak jsme si uklidili, natáhli celtu a přespali jsme. Když jsme se ráno probrali, bylo na květen poměrně chladno a my byli celí prokřehlí. Ale ještě než jsme stihli pootevřít velká stodolová vrata, tak nás paní ze statku zvala na snídani. Vykládala nám svůj životní příběh, jak jí umřel syn na rakovinu. A protože jsme byli komunikativní, tak paní pookřála a ještě nám stihla namazat chleby na oběd. Když jsme jí pak na rozloučenou dali nějaké naše dobroty jako Pedro nebo sušenky, tak nám ještě moc děkovala, jak jsme hodní. Měli jsme co dělat, abychom jí řekli, že ten, kdo tady má co děkovat, jsme my, a že my jsme jí vděční za to, že jsme měli kde přespát a dokonce se i opláchnout. Nakonec jsme si s ní udělali fotku na památku. Byl to opravdu hezký zážitek.

Jak vnímáš putování v Čechách a v zahraničí, kde vidíš hlavní rozdíly?

Já zatím můžu srovnávat zhruba na třech úrovních - Česko, Německo, Švýcarsko. Dá se říct, že infrastruktura je na lepší úrovni v Německu a stejně tak ve Švýcarsku. Ale co se týče značení, tak to je díky Klubu českých turistů na nejlepší úrovni u nás, přičemž těsně v závěsu jsou Švýcaři, u nich je to taky velmi dobře značené. I když jsme i u nás narazili na místa, kde byly trochu zmatky, tak je to v Čechách asi opravdu nejlepší. V jiných zemích je to takové víc orientační.

Co se týče lidí, tak v Čechách není úplně rozvinutá infrastruktura, člověk tady spíš narazí na pensiony; na druhou stranu, když už se dostane na nějakou faru, nebo, jako na Dobříš, do pastoračního centra, tak tam bývají poměrně pohostinní lidé. A v Čechách se dá samozřejmě najít za mnohem nižší ceny než v Německu, o Švýcarsku ani nemluvě. Na druhou stranu, i když Švýcarsko je drahé, tak jsou tam po cestě takové ty Grillplátze, kde si může člověk třeba i zagrilovat, což aktuálně vzniká i v Praze, ale tam je to úplně běžné. Infrastruktura je tam zkrátka na vyšší úrovni. Ale myslím, že mi ten „českej styl“ vyhovuje.

Která cesta se Ti nejvíce líbila, kam by ses chtěl jednou podívat? Láká tě nějaký speciální cíl?

Nejradši bych šel, protože mám rád hory, jakubskou cestu skrz Pyreneje... To je opravdu moc hezký úsek, mimo velká města a vůbec městský ruch, který vede Švýcarskem, tím německým Švýcarskem. Tam se jde opravdu hodně kopci, dědinami, krásnými osadami.

Německo je poměrně rovné, takové mírnější, tam je těch městeček hodně, a tím pádem je tam i hodně dálnic a provozu. Čechy vlastně taky mají hezké trasy, ale už nám jsou všední. Takže to může někdy být až nudné. S tím, když člověk přijede v srpnu do Švýcarska, se to nedá srovnávat. Tam je nádherné počasí, po cestě roste různé ovoce, dá se tam koupat a jsou tam krásné výhledy, pokud tedy zrovna několik dní v kuse neprší. V Čechách mi přirostla k srdci třeba krajina kolem Blanické vrchoviny, v Německu Oberallgäu, což je kraj před švábskými Alpami, ale úplně nejvíc se mi zatím líbila oblast kolem Vierwaldstättersee, což je takové to srdce Švýcarska, kde se jde přes vrch. Je to nad městem Schwyz, to je nádherná oblast.

Mnohokrát jsi přišel také na Svatou Horu, co konkrétně obdivuješ na kraji kolem Příbrami?

Kraj kolem Příbramska má mnoho zajímavého. V Kytíně je výborná kovárna, kde dělají domácí koláče. Na Dobříši je tradiční rukavičkářská výroba, která se zformovala z výroby rukavic pro armádu. Pak je mezi Dobříš a Příbrami, nevím teď přesně kde, ráj pohádek. A Svatá Hora s Madonou, to je samozřejmě legenda. Ve Vysoké u Příbrami je zase Antonín Dvořák a v nedalekém Rožmitále hraje i nyní výborný varhaník, který umí opravdu skvěle reprodukovat „Hej mistře“, a to dokonce na originálních varhanách.

Jaké to je přivést poutníky na Svatou Horu, když se třeba podíváme na tu tradici, že tam ti lidé chodí po staletí.

Ono záleží, jestli se přivedou českou nebo německou trasou. Česká trasa přivádí poutníky přes Kuchyňku, což znamená, že se celou dobu jde lesem, takže je pak člověk poměrně vyprahlý, když to tak řeknu. Pokud se jde německou trasou přes Rosovice a přes Bukovou, tak je to takové až, řekl bych, všední. Když tam člověk přijde po těch 27 kilometrech přes kopce, tedy... trasou, tak je to opravdu takové opravdu uvolňující. Člověk má po té námaze vznešenější pocit.

Jsi mladý člověk, tak určitě využíváš moderní technologie. Máš raději mobilní GPS mapy nebo se řídíš podle klasických?

Mám mapy v mobilu. Takže když už mapu používám, tak tuhle. Ty české trasy ale už celkem znám, takže tam už s blouděním většinou není problém.

I přesto, ztratil ses někdy - moderním technologiím navzdory?

Že bych se úplně ztratil, to ne. Ale když je člověk někde poprvé, tak si často třeba 300 metrů zajde, a to samozřejmě i v Čechách. Teď si vybavuji, že jsme v listopadu šli po červené po brdském hřebenu od Zbraslavi a v jednom místě tam na křižovatce chybí značení. Věděl jsem, že tam někde má být odbočka doprava, a tak jsme zahнули doprava, kde jsme ještě zahnout neměli. Zkrátka taková ta zablouzení na čtvrt hodiny, to se stává každý rok, ale že bych někde opravdu zabloudil, to ne.

Dnešní společnost má především ekonomické pohledy. Není to úplně top nabídka dovolené, jít pěšky a spát mnohdy v jednoduchých podmínkách.

Jak pro koho. Pro moje kamarády, na které jsem loni narazil a se kterými budeme pokračovat dál, to byla ta nejzajímavější dovolená, řekněme, za posledních deset let. Prostě už je nebaví „dřepět“ někde na plázcích. Tu zemi okusili na vlastní pěst, museli se pohybovat, nestrávili čas nějakým „kynutím“ někde, ochutnali místní jídlo, ještě

to tomu čerstvé, de facto si pro něj došli až do hor nebo k zemědělským usedlostem. –Myslím si, že to je dobrá dovolená, vlastně ideální dovolená.

Plánuješ zavést na Svaté Hoře knihu pěších poutníků. Co tě k tomu vede?

Už jsme dvě knihy pěších poutníků vyexpedovali. Jedna je v Mnichově Hradišti, druhá je v Praze u sv. Jakuba. Během letošního roku bychom určitě mohli umístit jednu i na Svaté Hoře. Jde jen o poutníky na Jakubské cestě - poutníci by napsali, odkud jdou a kam.

Kdy se chystáš přímo do Španělska, dojet až do Santiaga de Compostella?

Až přijde čas. Teď jsem v Thunu, v kantonu Bern (Švýcarsko). Je zkrátka potřeba se „prokousat“ na cestě dál. Ještě uplyne řada let, než se přiblížím někam k Udo Suleolu. Asi si na to Španělsko vezmu trochu delší dovolenou a urazím tu poslední etapu rychleji. Ale takových pět let to bude, při nejmenším.

Asi každý se hned nevydá směr Santiago do Španělska. Co bys poradil lidem, kteří přemýšlí o tom, že by se poprvé někam rádi vydali pěšky?

Jít ve vychozených botách, které ale nejsou prošlapané úplně. To je první věc. Druhá věc je, aby to vzali trochu víc ze široka než jenom turisticky a snažili se poznat na té cestě i sami sebe. A nebáli se pocítit i trochu námahy, pokud jim to zdraví dovoluje. Poutnictví s autobusem v zádech příliš neuznávám.

Tomáši, děkuji ti za to, že jsi byl hostem Časopisu Svatá Hora v prostorách Goethe Institutu v Praze. Mgr. Josef Hovorka. Redakčně upraveno.

Spolek Ultraia je otevřeným sdružením přátel svatojakubské poutní cesty a putování vůbec. Členem se může stát každý, kdo se zajímá o poutnictví. www.ultraia.cz

Zprávy

ze Svaté Hory

- V úterý 18. 2. se na Svaté Hoře sešli kněží příbramského vikariátu ke **společné konferenci**. Slavili mši svatou v 9 hodin v bazilice a po ní probíhalo setkání ve farním sále.
- Ve dnech 20. – 23. 2. se Svatá Hora prezentovala v rámci výstavního veletrhu **Holiday World Praha**. Ve spolupráci s městem Příbram nás reprezentovala vedoucí Svatohorského poutního muzea, paní Jechortová.

- V pátek 21. 2. se konalo **zasedání výboru Matice svatohorské**.
- V sobotu 22. 2. na svátek Stolce svatého Petra, jsme slavili děkovnou mši svatou za dožitých **88 let života** redemptoristů P. Břetislava Vaňka a P. Ladislava Škrni. Mši svatě v 9 hodin v bazilice předsedal P. Škrňa, kázání se ujal P. Vaněk. Koncelebrovali s nimi všichni svatohorští kněží. Přepis kázání je součástí tohoto čísla časopisu.
- 5. 3. jsme **Popeleční středou** vstoupili do postní doby. Při všech mších svatých byl udělován popelec.
- Ve dnech 12. – 14. 3. na Svaté Hoře probíhalo **setkání pastoračních asistentů** Pražské arcidiecéze pod vedením P. Michala Němečka.
- Ve středu 19. 3. jsme oslavili **Slavnost sv. Josefa**, snoubence Panny Marie. Mše svatá byla i v 11 hodin.
- V pátek 21. 3. se po večerní mši svatě konala v bazilice v rámci postního duchovního zastavení

křížová cesta „S Kristem trpícím a umírajícím společností“. Během křížové cesty zazněly orchestrální úpravy postních duchovních písní V. A. Michny z Otradovic.

- V sobotu 22. 3. proběhla **postní duchovní obnova**, kterou vedl P. Jozef Anderjčák, O.Cr, farář v Novém Kníně. Obnova začala za velké účasti věřících v 9 hodin katechezí, následovala adorace a možnost svátosti smíření. Program byl ukončen mši svatou v 11 hodin.
- V úterý 25. 3. o slavnosti Zvěstování Páně, byla mše svatá i v 11 hodin. Při mši svatě v 9 hodin proběhla **obnova slibu členek Mariánské družiny**.
- V sobotu 29. 3. v bazilice zazněl **postní koncert** Stabat Mater od G. B. Pergolesiho v podání souboru Musica Podberdensis.
- V neděli 30. 3. se opět sešel výbor Matice.

Poutníci

- ▶ Ve dnech 18. – 19. 2. Svatou Horu navštívili tři poutníci z Polska, kteří se vydali na pěší pouť do Říma na svatořečení papežů Jana Pavla II. a Jana XXIII.
- ▶ Ve středu 19. 2. v bazilice slavila mši svatou skupina 10 kněží a 6 bratří Augustiniánů, kteří na Svatou Horu připutovali z různých koutů světa ke společnému setkání jejich komunity.
- ▶ V sobotu 1. 3. Svatou Horu navštívila skupina 40 poutníků s vlastním knězem z Rakouska. Slavili mši svatou v 11 hodin.
- ▶ Ve dnech 15. – 16. 3. na Svaté Hoře pobývali čeští krajané z Bavorska se svým duchovním, P. Švehlou. V sobotu po večerní modlitbě dostali v kapli exercičního domu novokněžské požehnání od P. Horáčka. V neděli se připojili ke mši svatě v 9 hodin, kterou sloužil P. David Horáček, kázal P. Švehla.

Jezuité na Svaté Hoře

Dne 3. 5. 2014 byla otevřena výstava Jezuité na Svaté Hoře ve Svatohorském poutním muzeu. Použité materiály jsou částečně zapůjčené ze Státního okresního archivu Příbram, částečně z majetku Římskokatolické farnosti Svatá Hora. Autorem textů je paní PhDr. Věra Smolová, výtvarná příprava je dílem paní Mgr. Kateřiny Jobekové Habrové. Výstava se skládá z panelů z historie řádu jezuitů, z různých předmětů vztahujících se ke Svaté Hoře a působení jezuitů zde a promítání prezentace o velkém příznivci Svaté Hory – Přibíku Jeníškovi z Újezda, pánovi na Březnici.

Výstava potrvá do 15. prosince 2014, kdy bude opět vystřídána výstavou betlémů.

SPUŠTĚNÁ

Adopce varhanních píšťal

Představte si varhany, královský hudební nástroj. Velkolepý chór. Již sedm let je společně stavíme a nyní je čas jednotlivé píšťaly rozeznít. Rozezněme velké varhany adopcí jednotlivých píšťal!

Na následující dvoustraně vám představujeme jednotlivé píšťaly našich velkých varhan. Adoptujte si píšťalu a darujte jí hlas. Na oplátku na sobě ponese navždy vaše jméno. U mistra varhanáře si svoji píšťalu sami můžete podepsat nebo vám zařídíme, aby byla vašim jménem podepsána.

- **Celkem k dispozici pro adopci 122 prospektových (viditelných) píšťal**
- **+ 30 píšťal jazykových nejsilnějšího pedálového rejstříku Posaunu**
- **+ 2 zvonkohry v rozmezí 1.000,- až 150.000,- podle velikosti píšťaly**
- **Každý dárci obdrží certifikát o adopci konkrétní píšťaly**
- **Při svěcení varhan dostane každý adoptivní dárci maketu varhanní píšťaly**
- **Dary je možné odečíst ze základu daně pro daňové přiznání**

Věříme, že jste vybrali pečlivě. Adopci můžete podrobně sledovat na webových stránkách www.svata-hora.cz/varhany. Po kliknutí na banner v horní části stránek se objeví náhled prospektových píšťal, kde uvidíte, které píšťaly jsou již adoptované a které ještě čekají na svého majitele. Po vyplnění krátkého formuláře v dolní části webových stránek můžete adoptovat píšťalu ON-LINE i Vy! Vybrat a adoptovat píšťalu můžete i v sakristii na Svaté Hoře, zde je možno složit finanční obnos hotově. Poznejte sami, jak se staví varhany, pro vážné zájemce zařídíme i prohlídku varhanářské dílny u Českých Budějovic.

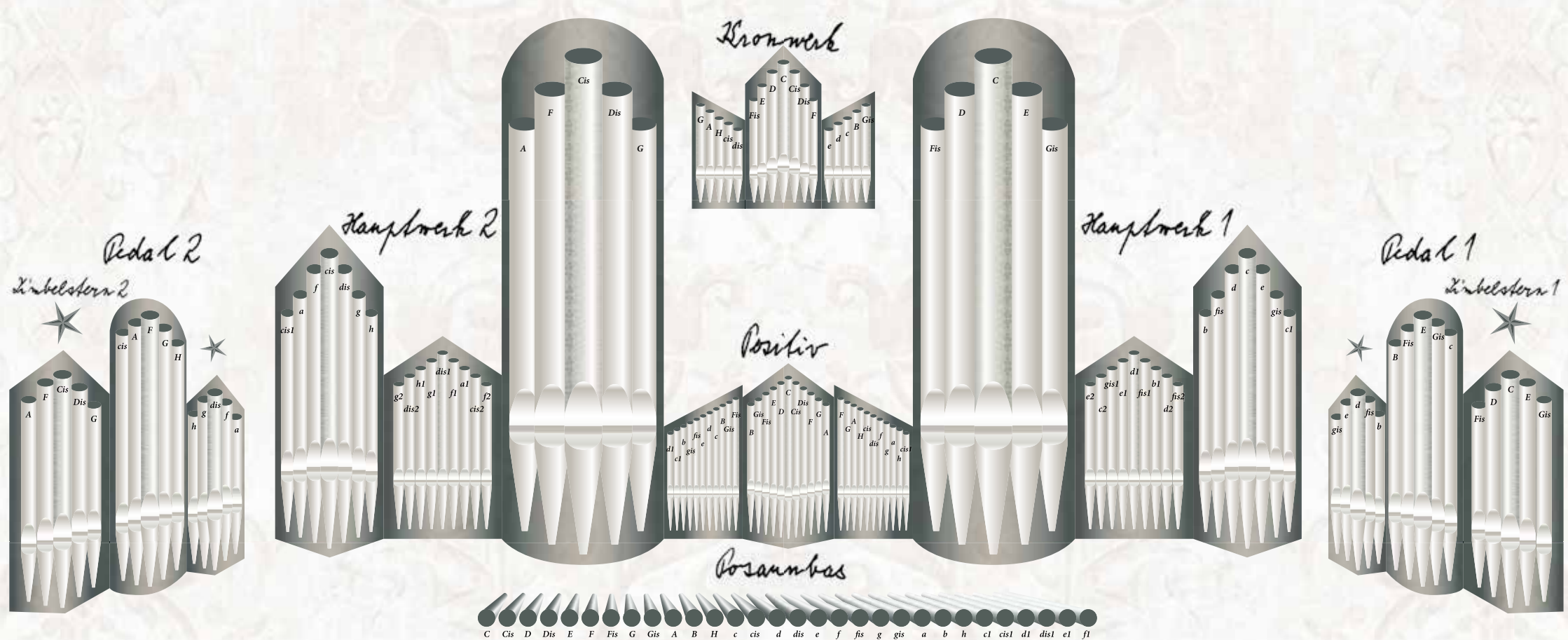
ROZEZNĚME Svatohorské varhany již v roce 2015!

Dary můžete zasílat na číslo účtu veřejné sbírky: 050016-0523967309/0800.

Dary můžete složit i v hotovosti v sakristii na Svaté Hoře.

Tato sbírka byla Maticí Svatohorskou oznámena Krajskému úřadu Středočeského kraje dne 30. ledna 2013.

www.svata-hora.cz/varhany

Hlavní stroj (Hauptwerk) - Principál 8'	d	40.000,-	E	21.000,-	b	3.000,-	Pedál	Cis zdobené	80.000,-	H	19.000,-	
C zdobené	d1 zdobené	45.000,-	F	18.000,-	h	2.000,-	a) Principálbas 8'	D	22.000,-	c	18.000,-	
Cis zdobené	dis1 zdobené	45.000,-	Fis	15.000,-	c1	2.000,-	E zdobené	Dis	19.000,-	cis	17.000,-	
D	e1	40.000,-	G	12.000,-	cis1	1.000,-	F zdobené	E	16.000,-	d	16.000,-	
Dis	f1	40.000,-	Gis	9.000,-	d1	1.000,-	Fis	F	13.000,-	dis	15.000,-	
E	fis1	35.000,-	A	6.000,-	Korunní stroj (Kronwerk) - Quinta 2 2/3'		G	Fis	10.000,-	e	14.000,-	
F	g1	35.000,-	B	3.000,-	C zdobené	15.000,-	Gis	G	64.000,-	f	13.000,-	
Fis	gis1	30.000,-	F zdobené	33.000,-	Cis	14.000,-	A	Gis	61.000,-	fis	12.000,-	
G	a1	30.000,-	Fis zdobené	33.000,-	D	13.000,-	B	A	58.000,-	g	11.000,-	
Gis	b1	25.000,-	G	10.000,-	Dis	12.000,-	H	c	55.000,-	gis	10.000,-	
A	h1	25.000,-	Gis	10.000,-	E	11.000,-	c	cis	52.000,-	a	9.000,-	
c zdobené	c2	20.000,-	A	9.000,-	F	10.000,-	dis	dis	49.000,-	b	8.000,-	
cis zdobené	dis2	20.000,-	B	9.000,-	Fis	9.000,-	d zdobené	e	80.000,-	h	7.000,-	
d	d2	15.000,-	H	8.000,-	G zdobené	15.000,-	dis zdobené	f	46.000,-	c1	6.000,-	
dis	dis2	15.000,-	c	8.000,-	Gis zdobené	15.000,-	e	f	43.000,-	cis1	5.000,-	
e	e2	10.000,-	cis	7.000,-	A	8.000,-	f	fis	40.000,-	d1	4.000,-	
f	f2	10.000,-	d	7.000,-	B	7.000,-	g	g	37.000,-	dis1	3.000,-	
fis	fis2	5.000,-	dis	6.000,-	H	6.000,-	gis	a	34.000,-	e1	2.000,-	
g	g2	5.000,-	e	6.000,-	c	6.000,-	a	b	31.000,-	f1	1.000,-	
gis	Positiv - Principál 2'		f	5.000,-	cis	4.000,-	c) Posanbas 16' - jazykový rejstřík, nebude vidět v prospektu, ale bude nejlépe slyšet - nejsilnější rejstřík ve varhanách		Fis	24.000,-	4.843.000,-	
a	C zdobené	33.000,-	fis	5.000,-	d	3.000,-	A	G	23.000,-	Zvonkohry (Zimbelstern)		
b	Cis	30.000,-	g	4.000,-	dis	2.000,-	Gis	A	22.000,-	vpravo	80.000,-	
c1	D	27.000,-	gis	4.000,-	e	1.000,-	A	B	21.000,-	vlevo	77.000,-	
cis1	Dis	24.000,-	a	3.000,-	b) Superoctávbas 4'		C zdobené	80.000,-	B	20.000,-	5.000.000,-	

Milosti Panny Marie v obrazech

Svatohorský komiks

Svatohorský komiks

Svatohors

Milosti Panny Marie v obrazech (první klenební oblouk)

Seriál, ve kterém budeme podle brožury P. Václava Smolíka CSsR. sledovat vyobrazení milostí a zázraků Panny Marie Svatohorské na klenebních obloucích svatohorských ambitů, začínáme ve východním křídle křížové chodby. Toto křídlo se nachází hned za centrální (Pražskou) branou a vyplňuje prostor mezi Pražskou a Mníšeckou kaplí. Když přicházíme do areálu ze Svatohorského náměstí, vystoupejme po hlavním venkovním schodišti, projdeme Pražskou branou a dejme se doprava. Když dojdeme až k Mníšecké kapli stojící v rohu ambitů, můžeme svůj pohled obrátit vzhůru a uvidíme tak první oblouk klenby rozdělený na čtyři části. Na každé z nich nalezneme jedno vyobrazení mariánské milosti s příslušným pořadovým číslem. **Můžeme tedy opět dát slovo P. Smolíkově a poslechnout si, jak tyto první čtyři výjevy vylíčil a zasadil do kontextu svatohorských kronik.**

1.
První obraz představuje koně v nejprudším trysku. Svržený jezdec leží na zemi a za ním věci, které prudkou jízdou ztratil. Stranou vypíná se Svatá Hora. Tu vyobrazena událost, o níž v r. 1674 v kronice zaznamenáno: „Dne 27. ledna poděkoval zde Adam Maxmilián Čistecský nejbl. Panně Marii Svatohorské za ochranu na cestě sem mezi Třeboňskem a Narysovem, kde kůň v plném běhu se přemetl, jej svrhl a přeběhl, takže obě pistole

se zlomily, uzda a řemeny se potrhaly, ale jemu samému nic se nestalo, toliko plášť se mu přes hlavu a tvář přehrнул a on se do něho zapletl, že mu jeho družba Vilém Klemens Nepomucký a jeho sluha Jan Vohrna pomoci museli.“

2.
Na dalším obraze namalován opět splašený kůň, uhánějící v divokém cvalu. Kůň jest na krku zakrvácený; jezdcе shodil a ten leží na samém břehu rybníka. Pistole mu vypadla z ruky. Letopisy svatohorské o tom vypravují: „Urozený pán Petr z Řičan podivnou nám příhodu napsal: Když jsem se svým pacholkem jel na koni, pacholkův kůň, s kterého on sestoupil právě dolů, utíkal, co mohl nejrychleji; já jsem koně utíkajícího co mohl,

následoval a dostihl. Když pak jsem chtěl zastaviti a zadržeti, on bráně se, mne uhodil. Tu oba koně splašení do sebe se dali. Žádný člověk tu nebyl, který by mně byl přispěl, ale milostivá mně byla Rodička Boží Svatohorská, ve které jsem denně korunku se modlíval. To jsem z toho patrně poznal, že ač jsem byl kopnut, ano i vláčen od koně, žádného většího úrazu jsem neměl, kromě znamení od podkovy na těle. Korunka pak v kapse na nejmenší droboty byla rozdracena, čemuž se všichni, kteří to viděli, divili. Nicméně od pádu kříž na zádech mně otekl. Ale když jsem se Rodičce Boží Svatohorské zaslíbil, byl jsem šťastně uzdraven.“

Dne 15. září 1665 splnil slib svůj, připutoval na Svatou Horu s celou svojí rodinou z Klatov, aby Rodičce Boží Svatohorské za podivné zachránění poděkoval.

3.

Na následujícím obraze vidíme panský sál, v něm stůl červenou látkou pokrytý a se stolu střemhlav padající malé dítě s rozpřaženými ručkama. Při pohledu na toto neštěstí padá jakási dáma do mdlob. Tento obraz vysvětluje následující příběh z kroniky: „Roku 1650 v měsíci březnu spadla Anna Ludmila, čtyřletá dcera Hedviky Barbory Jeniškové z Újezda, rozené hraběnky z Rozdražova, s výšky asi půl druhého lokte na zemi a vykloubila si levou ruku v rameni;

velikou bolestí přes půlnoc ustavičně plakala. I vzala ji matka na klín, těšila a chlácholila ji, jak mohla, ale nemohla ji upokojiti. Tu jí přišlo na mysl, aby se utekla k Panně Marii Svatohorské, jakožto pomocnici, ve všech potřebách. Vzáyvala jí a slíbila, jestliže se dítě z toho pádu brzy uzdraví a žádné vady na svém těle mít nebude, že s povolením manžela se bude po tři soboty postít, na Svatou Horu putovati a tam dvě libry voskových svíček obětovati. Sotva ten slib učinila, hned pojal dítě libý sen a ona, položivši je tiše na lůžko, starostlivě hlídala. Po chvíli spustila dítěti krev ve spaní z chřípí. Matka se lekla, domnívající se, že by dítě umíralo. I zavolala děvečky, které příběhše, svým mluvením a dupáním děvčátko ze sna probudily. Anna pozdvihši se trochu na lůžko a uzřevši matku před lůžkem státi a plakati, vesele řekla k ní: „Neplač, maminko, již mne nic nebolí.“ Matka velmi potěšena tázala se dítěte, čím by tak brzy těžké bolesti bylo zbaveno. Dítě odpovědělo: „Svatá

Panna Maria přišla ke mně, vzala mne za ruku a uzdravila mne.“ Matka: „Jaká byla?“ Děvčátko: „Ta Panna byla tak krásná, že jsem jí rovné nikdy neviděla.“ Že tomu tak vskutku bylo, dokázalo náhlé a opravdové uzdravení; neboť nic si již na ruku a rameno nestýskala. Pročež poznavši zde divnou pomoc bl. Panny Marie, neprodleně slib splnila a 17. ledna r. 1652 o tom svědectví podala.“

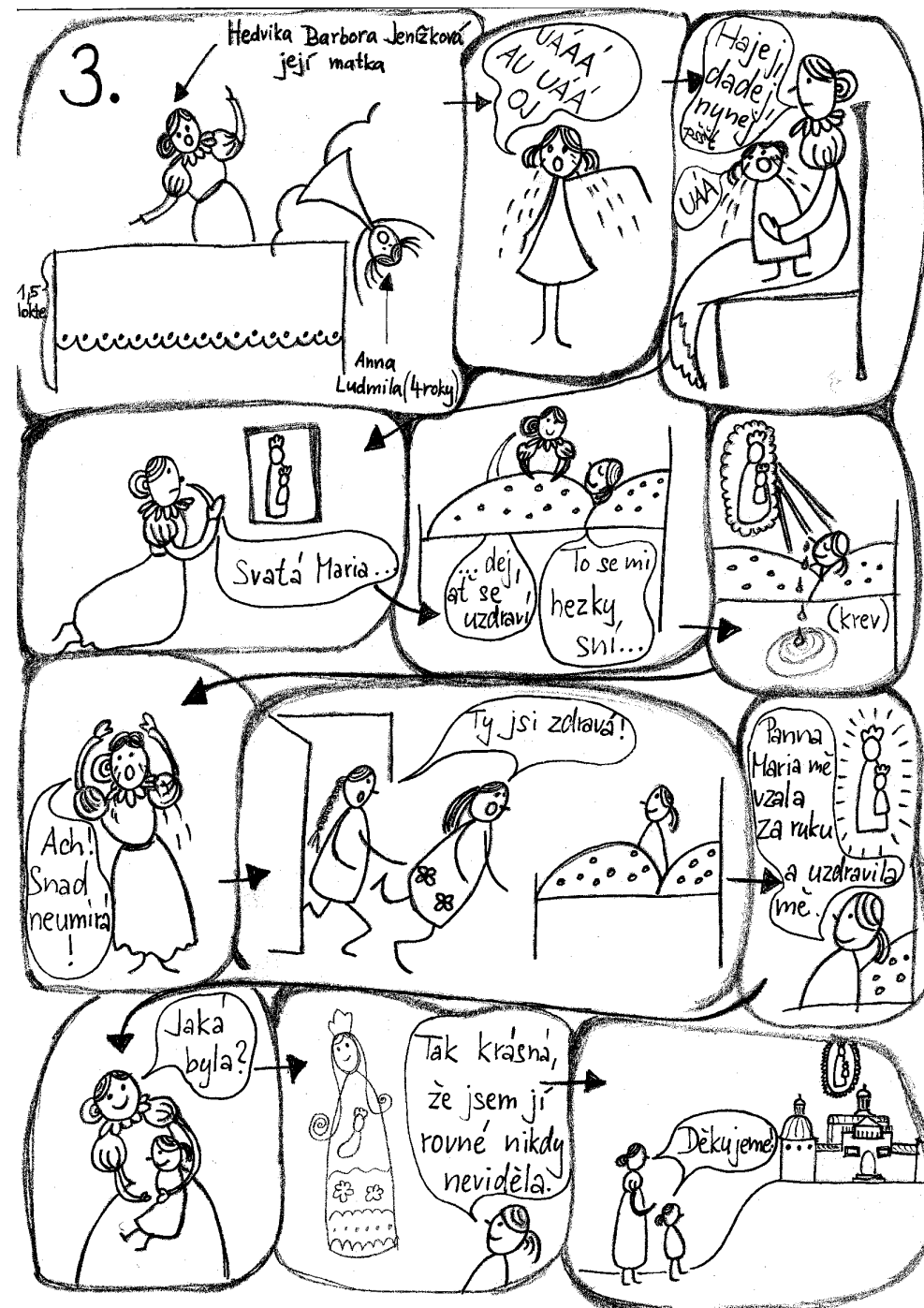
Tento třetí příběh si můžete na samostatné straně prohlédnout v odlehčeném komiksovém zpracování.

4. Poslední obraz na klenbě prvního oblouku představuje zasněženou hornatou krajinu s kostelíčkem s několika domy v údolí. V popředí klečí muž a vyzývá Rodičku Boží Svatohorskou. Opodál padá jakýsi hoch do strouhy, která se dále rozšiřuje ve vodní nádrž. Strouha i nádrž není sněhem pokryta, znamená to, že měla tekoucí vodu. Na obě osoby padají paprsky od obrazu Matičky Svatohorské.

Malíř vymaloval zde událost z r. 1723. „Pána Petra Rubrika a Marie, pani jeho v Příbrami, tříletý synáček do domácích sádek, kde ryby mívali, upadl. Nikdo o tom nevěděl. Po dlouhém čase nenalezen v těch sádkách a vytažen jak ryba němý, podle všeho zdání mrtvý. Leknutí bylo veliké. Když se to pan primas (starosta města), dědeček, dověděl, zatím co všichni odběhli, aby se na utopeného podívali, on s velikou důvěrou, kterou měl k Svatohorské Matce, padnuv na kolena ji vyzýval a co mohl, prosil, aby život jeho vnukovi zachovala. Zatím v domě všechno zkoušeli, aby jej k životu přivedli, ale nadarmo. Až večer dal malý synáček znamení života, ráno vstal, jedl, pil. Ještě téhož dne přivedli jej rodiče na Svatou Horu, a Pomocníci Milostivé díky vzdávali.“

S využitím textu P. Václava Smolíka CSsR připravil Micoláš Troup

Pohledy do svatohorských kupolí

Březnická kaple

Při pohledu do svatohorských kupolí se nám tentokrát otevírá pohled do kupole Březnické kaple. Z hlediska architektury je tato kaple vybudovaná stejně jako již v minulém čísle představená Pražská kaple. Avšak výzdoba je odlišná.

Pohled do kupole Březnické kaple

Výzdoba kupole odkazuje k zasvěcení Březnické kaple Panně Marii Bolestné. Panna Maria Bolestná, latinsky Mater Dolorosa, ta, která má účast na Kristově utrpení. Na Mariinu bolest odkazuje i jeden z výkladů Mariina jména. Anselm Grün uvádí, že hebrejské slovo „mar“ znamená hořký, „jam“ znamená moře; v tomto kontextu lze pak Mariino jméno číst jako moře hořkosti. V den památky Panny Marie Bolestné (15. září) si církev připomíná bolesti Panny Marie, které jsou zachyceny na freskách v kupoli Březnické kaple. Bolestí Panny Marie bývá uváděno sedm a účta k nim se začala šířit v 15. století. V kupoli kaple je můžeme postupně číst na freskách v licho-
běžníkových štukových rámcích.

První je Simeonovo proroctví, když Simeon Panně Marii prorokuje: i Tvou vlastní duši pronikne meč bolesti (Lk 2,34-35). Druhá bolest Mariina souvisí s Herodovým pronásledováním, je to útek Svaté rodiny do Egypta (Mt 2,13-15). Třetí bolest Panna

Maria pociťuje, když se dvanáctiletý Kristus ztratil v Jeruzalémě a ona jej s bolestí hledala, zatímco On už učil v chrámě (Lk 2,41-52). Na čtvrté fresce vidíme bolest Mariinu, když potkává Krista na křížové cestě. Pátá freska zachycuje Kristovu smrt na kříži, stojíme spolu s Pannou Marií na Kalvárii. Na šesté fresce spatřujeme bolest Panny Marie, když jí bylo mrtvé Kristovo tělo vloženo do klína; tento výjev, ať už je provedený malířsky anebo jako socha, se označuje jako pieta. K neznámějším pietám patří Michelangelova Pieta ve Svatopetrské bazilice v Římě. Ale např. už ve středověku se s tímto ztvárněním setkáváme v českých zemích. Před pietou, tváří v tvář, měl věřící možnost v nitru rozjímat nad utrpením Krista a jeho Matky. Na sedmé fresce vidíme ukládání Krista do hrobu.

Vzhledem k osmiboké dispozici kaple a zasazení freskových výjevů do její architektury, je těchto sedm zmíněných bolestí „doplněno“ ještě o osmou bolest. Vidíme zde Petra u ohně. Jak dokládají evangelisté, je tu opět odkaz na události související s Kristovým utrpením. Tato osmá freska zachycuje bolest Panny Marie, když Petr zapřel Krista.

Každý ze štukových rámců podepírají dvě postavy andělů. Zdá se, že tíže, kterou nesou, naznačuje, jak velkou bolest prožívala Panna Maria. Rozmanitě provedené figury andělů s bohatě rozevlátými vlasy a rozvinutými křídly jsou oděny do pruhů látky, draperie, kterou štukatér našasil různými způsoby. Mezi figurami je umístěna okřídlená andílčí hlavička, od níž pak na každou stranu vycházejí ozdoby, festony seskládané z květů a ovoce. Nad andílčí hlavičkou si můžeme všimnout drobného detailu - maskaronu - dekorativního motivu sestaveného z různých ornamentálních prvků, který připomíná lidskou tvář.

Mezi jednotlivými freskami jsou na dlouhých stuhách zavěšeny vždy čtyři kytice z květů a ovoce. Štukatér je vymodeloval rozmanitě, s řadou obměn. V horní části

Andělé podpírají fresky ve štukových rámcích; mezi nimi okřídlená andílčí hlavička, nad ní maskaron

Bolest Panny Marie při hledání ztraceného Krista v Jeruzalémě

se jich dotýkají vzpřímeně stojící figury andělů, kteří zároveň podepírají lucernu, která se nad nimi otevírá a završuje kupoli. Lucerna je prolomena osmi okny a malba ve vrcholu lucerny zachycuje oslavu kříže v nebi,

Bolest Panny Marie, když Petr zapřel Krista a štuková výzdoba obklopující fresku

Štukatér Giovanni Bartolomeo Cometa

Patří k italským umělcům, kteří pocházel z oblasti jezer na hranici dnešní Itálie a Švýcarska (např. Lago di Como, Lago di Lugano). V českých zemích byli označováni jako Vlaši. Cereghetti se narodil kolem roku 1640. Do Příbrami přišel přes Prahu. Na Svaté Hoře byl zaměstnán tvorbou štukové výzdoby (od roku 1655 do 90. let 17. století). Většinu z jeho díla proto nalezneme právě na Svaté Hoře. Byl členem městské rady v Příbrami, od roku 1693 purkmistrem. Umírá roku 1719.

Malíř Giovanni Battista Colombo

Patří rovněž k italským umělcům, narodil se kolem roku 1638 nebo 1648, určitou dobu působil rovněž v českých zemích, poté na území dnešního Rakouska, např. v Linci a nedaleko Lince v benediktinském opatství Kremsmünster, kde je uchováván Tassilův kalich z 8. století, a kolem roku 1700 umírá ve Varšavě.

vidíme zde anděly nesoucí kříž. Tato malba naznačuje, že kříž a Kristova smrt na kříži není koncem; naopak, otevírá nebeské brány, neboť Kristus vstal z mrtvých.

Březnická kaple nese jméno Příbrami blízké Březnice a je směrem na Březnici postavena. Z Březnice pocházela Kateřina Ludmila Jeníšková z Újezda, která poskytla na stavbu a výzdobu Březnické kaple na Svaté Hoře prostředky. Byla velkou podporovatelkou jezuitů. Z Březnice, kde se nacházela jezuitská kolej, byli v roce 1647 jezuité povoláni na Svatou Horu. Kaple je příležitostně využívána k bohoslužbám a o slavnosti Božího Těla.

Autoři štukové a malířské výzdoby nejsou v písemných pramenech doloženi. Podle Josefa Kopečka (viz kniha Svatá Hora, z roku 2006) však lze spatřovat paralely s výzdobou Plzeňské kaple. Plzeňskou kapli vyzdobil štukovou výzdobou Giovanni Bartolomeo Cometa a malby jsou dílem Giovanniho Battista Colomby, a to v době od května do srpna 1665. Josef Kopeček dále uvádí, „že oba umělci vytvořili svá díla i v kapli Březnické pravděpodobně ještě téhož roku.“

Mgr. Eva Hovorková

Andělé podpírající lucernu

Dar a tajemství života

Ve Zprávách ze Svaté Hory jsme vás informovali, že v sobotu 22. února jsme společně s P. Břetislavem Vaňkem a P. Ladislavem Škrňou děkovali za 88 let jejich života. Přepsali jsme pro vás kázání P. Vaňka.

Křesťan by vlastně neměl oslavovat své narozeniny, ale svátek kdy byl pokřtěn a dostal svého nebeského patrona. Kdo z nás zná den svého křtu?

Jste účastní mše svaté, kdy Pater Škrňa a já (P. Břetislav Vaňek) děkujeme Bohu za dar života. Co je vlastně život? Většinou jsme rádi, že žijeme. Život se nám líbí i navzdory nepřijemnostem a komplikacím. „Vnímáme ho jako něco dobrého, krásného, jedinečného v celém vesmíru. Jako úžasné umělecké dílo Stvořitele,“ říká Otokar Březina. A co nám k tomu říká Písmo Sváté? „Já jsem Cesta, Pravda a Život (Jan 14,6).“ Zde stojíme před tajemstvím života. Život je nesmírný dar. Dar Boží lásky, ale i tajemství. Tajemství zde na zemi nepronikneme, ale můžeme nad ním žasnout a děkovat Bohu. V úžasu si člověk klade otázku: Co to znamená, že dýchám, vnímám sám sebe, pozoruji krásy světa, cítím vůni, chutná mi jídlo? Božský zdroj svého života jen tušíme.

Anselm Grün píše: „Náš život je život Boha, jenž se v člověku chtěl projevit ve světě.“ Každým člověkem chce Bůh v tomto světě dostat tvar, chce, abychom každou chvíli byli zajedno s Ním, abychom svými činy zviditelňovali ve světě nekonečnou Boží lásku, to je ono tajemství života.

V dnešní zraněné populaci převládá amorální postoj k životu. Donucovací propaganda v západních zemích vyzývá k používání antikoncepce, jeden stát za druhým uzákonuje možnost potratů, sňatků homosexuálů, až nakonec dovoluje euthanázii. Jedině církev trvá a bude trvat na příkázání: nezabiješ, neusmrtíš. Církev chrání život člověka od početí až do přirozené smrti. Je prostě pro život.

Nedávno mi napsala věřící spolužačka z gymnázia: „Toužím už umřít“. Vybrala si totiž Domov důstojného stáří, jehož zřízovatelem je církevní společenství. Myslela, že tam o ni bude dobře postaráno, ale skutečnost je prý jiná. Končí: „Lidé jsou zlí.“ Odepsal jsem jí, že nežijeme mezi samými anděly, a pak do nebe se dostaneme, jen když toho hodně vytrpíme. Svátý Petr píše: „Nebudte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.“ (1Petr 4,12-13) Křesťan by měl nechat svůj odchod ze světa na Pánu. Jedna rytmická píseň zpívá: „Pane, Ty znáš hodinu, kdy se k Tobě vrátím, Pane, Ty znáš hodinu, kdy v Tobě spočinu.“ Po prvním hříchu Adama a Evy je utrpení nerozlučně spojeno s pozemským životem člověka. „Člověk se rodí, aby trpěl, pták, aby létal,“ čteme v knize Job (Job 9,7). Bible však poskytuje řešení otázky

utrpení. Hlavně v Novém Zákoně. Utrpení nemůže překážet našemu posvěcení, nýbrž je prostředkem získání naší odměny. Čtete Svátého Pavla, Jakuba, Petra, Matouše a jinde. Svátý Jakub píše: „Za čirou radost to mějte, bratři moji, když upadnete v rozličná utrpení, věduce, že zkoušení vaší víry působí vytrvalost.“ (Jakub 1,2) Staří lidé se často domnívají, že už nejsou k ničemu, že nejsou užiteční. Ale kdybychom už jen leželi na posteli a nemohli se ani hnout, pak ještě svým dechem a výdechem můžeme oslavovat Boha, děkovat, usmířovat, prosit za sebe a za své drahé, za svět. To přece něco znamená. V oslavě Boha budeme pokračovat celou věčnost.

Jiní si přejí zemřít, aby nikomu nebyli na obtíž. K tomu dodávám: Buďme pokorní a nechme si posloužit od druhých. Pokud to dělají z lásky, pak o nich platí slova Kristova: „Amen, Amen, pravím Vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40). A jestli vycítíte, že to nedělají s láskou a čekají, až už zemřete, obětujete tu svou bolest za ně, jako to dělal Kristus na kříži, vždyť s ním před smrtí také nejednali v ruk avičkách...

Poděkujeme nyní Bohu za vše, co jsme díky němu prožili, v dětství, mládí, v plné síle i nyní ve stáří. Poděkujeme také za naše rodiče, sourozence, za všechny, kteří nám na naší cestě pomáhali k dobru.

Není tak důležité, jak dlouho žijeme, abychom co nejvíce pracovali a měli úspěch, spíš jde o to, abychom byli průzrační pro Boha, pro jeho lásku a milosrdenství. Dovolme si volný pád do Boží lásky. V Bohu jsme bezpečni, nesení ode všeho strachu o sebe i o svůj život. Tak poznáme, co to znamená žít.

P. Břetislav Vaňek

Dobré knihy

Antarktida v pojetí hudebníka, kněze a dítěte

S kytarou v Antarktidě Poslední země - Antarktida Cesta na Antarktidu

Na cestě životem není nic náhodné, všechno má svůj smysl a souvislosti. Mám radost, že se mi postupně, díky odkazům autorů, dostalo do rukou několik pozoruhodných publikací. Ačkoli jsou tyto knihy tvorbou lidí různého věku i profese, v zásadních věcech se shodují. Spojovacím článkem popsanych výprav není jen Antarktida, ale i osoba Jaroslava Pavlíčka, bez něhož by knihy vlastně nevznikly. Autoři vyprávějí o tichých, mnohdy nepřístupných místech šestého kontinentu, o drsném klimatu na moři i na ledovci, o oázách plných nebojácných zvířat. Vším prostupuje láska k přírodě a pokora, uvědomění si pravého místa člověka na Zemi, úcta k zatím neposkvrněné krajině, nutnost ochrany této oblasti, nakonec i pocit závislosti návštěvníků na antarktickém prostředí a touha po návratu do stejných míst.

Na počátku mé čtenářské cesty polárními končinami stála kniha Lubomíra Brabce a Zdeňka Šmída *S kytarou v Antarktidě*. Především, že jsem člověk zimomřivý a obvykle navlečený do více vrstev oblečení nežli ostatní. Nepopírám, že mě ke čtení zlákala právě osoba špičkového kytaristy Lubomíra Brabce a představa, že se odváží do těchto nehostinných končin, navíc s koncertním nástrojem na zádech. Jsou to asi dva roky, co jsem knihu objevila. Na obálce se usmívá muzikant s kytarou v černém pouzdře a okolo něho postává hlouček roklujících tučňáků.

Tuleni byli klidní, líní, vůbec si nás nevšimli. Tuleň spí jako člověk, někdy se podrbe ploutví na hlavě, na bříše, překulí se na druhý bok, zachrápe, zamručí. Nebo sebou trhne, něco špatného se mu zdá. Když je probudíte, pohlédnou na vás smutnými očima. Tuleni mi vždycky připadali jako zakletí lidé.

Kniha je velmi čtivá, plná fotografií, s humorem a nadsázkou vypráví především o cestě a o nevědním životě na nadnárodní výzkumné stanici na ostrově Nelson. Zajímavé je už to, jak se Lubomír Brabec na takovéto misi ocitl. Před léty o Vánocích dostal od své ženy útlu knížku Jaroslava Pavlíčka *Trosečníkem v drsné přírodě*. Půjčil ji kamarádům a společně pak využili některých praktických rad, například jak přežít v extrémním chladu, jak si nejlépe připravit jídlo a pít v nehostinných horských podmínkách, co dělat v případě nehody, jak postupovat při bivakování či jak se chovat ve skupině při pochodu v těžkém terénu. Pavlíčkova kniha vychází z jeho dlouholetých zkušeností. Deset let byl nosičem na Téryho chatě ve Vysokých Tatrách (vynášel nahoru až šedesát pět kilogramů různorodého materiálu), uprostřed zimy přešel s jedním kamarádem dvakrát Aljašku, ve třech lidech Grónsko. Jaroslav Pavlíček je pozoruhodná a respektovaná osobnost, zakladatel a vůdčí badatel české výzkumné stanice na Jižních Shetlandech (vybudována v roce 1989).

Samotného autora *Trosečníka v drsné přírodě* začal Lubomír Brabec hledat až po letech, v době, kdy moderoval pořady pro Radio Clasic, kam si zval k rozhovo-

rům zajímavé lidi. Po půl roce hledání se v rozhlasovém pořadu konečně sešli a Jaroslav nabídl hudebníkovi, aby uspořádal koncert v Antarktidě. V tu chvíli Lubomírovi došlo, že se mu nabízí cesta, která umožní propojit všechny jeho zájmy – hudbu, vodu, dálku a dobrodružství.

Těžko asi vysvětlím, proč jsem si umanut hrát právě v Antarktidě. A vůbec, proč si pořád nedám pokoj. Těžké cesty mě vždycky lákaly. Těžké skladby taky: mám radost, když na ně stačím. A na těžkých cestách, když je správně vyberete, spíš potkáte krásu. S těžkými skladbami je to právě tak.

Další, a vlastně má nejoblíbenější kniha v této souvislosti, je *Poslední země - Antarktida*. Napsal ji Marek Orko Vácha, známý kněz, teolog, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Brabec, Pavlíček a Vácha společně pobývali nějaký čas na Nelsonu. Lubomír Brabec v úryvku popisuje cestu z Pohádkové oázy zpět na stanici.

Plavba zpátky byla těžší. „Už jsem skoro myslil“, řekl náhle Orko jen tak mezi řečí, „že támhleta vlna není vlna, ale kosatka“. Na čele mi vyrazil studený pot. Zeptal jsem se Orka, jestli si to ještě myslí, ale on vesele řekl, že neví, protože ta vlna už je pryč a taky že mu prší na brejle. Ujistil mě ale, že není znám případ, kdy by kosatka pro nic za nic napadla člověka, i když jinak žere všechno.

O knihách Marka Orka Váchy se nepíše snadno, nejlepší je bezesporu přečíst si je. Mají široký záběr, prolínají se tu teologické a filozofické úvahy, znalosti přírody a lidí, pokora, víra, láska k Bohu. Každé slovo má své místo, nic není navíc, ale celek přesto nepůsobí zkratkovitě. Naopak, psaní je velmi citlivé, osobní a ve čtenáři vyvolá potřebu přečíst si další autorovu knihu.

Antarktida je zvláštní země. Skály, led, oceán a vzduch, nic jiného. Architekti by ji možná nazvali přírodní minimalismus. Při úvahách, které vede člověk shora z Evropy, zde není nic, proč sem jezdit nebo proč se sem vracet. Ale něco tu je.

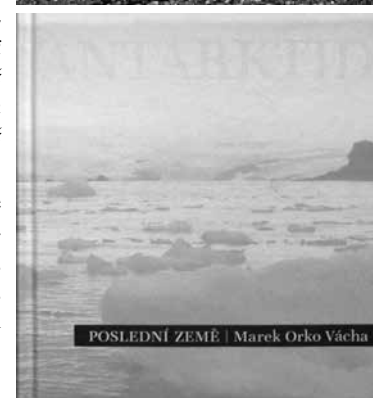
Poslední země je knihou cestopisnou. V krátkých kapitolách doplněných barevnými fotografiemi se dočteme o autorově cestě přes Argentinu a Chile, Patagonii, o dějinách a současnosti Antarktidy, o lidech a podmínkách na stanici Eco-Nelson a na ostatních stanicích, i zajímavé poznatky o zdejší fauně a flóře.

Dvě knihy velmi výrazně nasměrovaly moje mládí. Nevrlého Karpatské hory a Pavlíčkův Člověk v drsné přírodě. Karpatské hory odpověděly na otázku proč. Člověk v drsné přírodě na otázku jak.

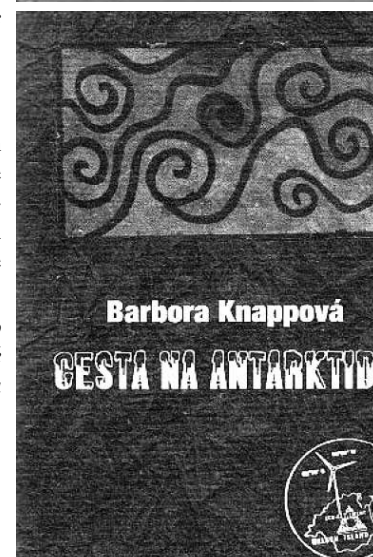
Jaroslav poněkud připomíná postavu Jirotkova Saturnina.

LUBOMÍR BRABEC A ZDENĚK ŠMÍD

s kytarou v Antarktidě

POSLEDNÍ ZEMĚ | Marek Orko Vácha

Barbora Knappová

CESTA NA ANTARKTIDU

Život s ním se začne ubírat různými nepředvídatelnými skoky, ale když se po letech člověk ohlédně zpět, řekne si, že to stálo za to. Život s Jaroslavem je jako skautská hra. Vracím se v klidu ze školy, s představou odpoledne u knížky. Do toho zvoní telefon: kdesi u Vyškova je firma nejasného jména, která prodává motor, jenž bude potřeba pro jakousi expedici koupit. Vše je zmloueno, motor stojí třicet tisíc, ale je ho nutné koupit již dnes. Během dvou hodin je třeba někde v Brně sehnat peníze, najít správnou adresu a motor naložit do auta. Ve firmě zavírají v 16 hodin. Běží ti čas, pomyslím si. Nejprve je třeba najít nejbližší internet, vypátrat jméno firmy a telefonicky se s nimi domluvit. Firma není u Vyškova, ale u Olomouce. Pak rychle někde sehnat peníze. Z poklidného odpoledne se stává bojová hra.

Další zajímavou knihu jsem objevila teprve nedávno. Je to svěží vyprávění tehdy třináctileté Barbory Knappové *Cesta na Antarktidu*. Základem knihy se stal deník z první cesty autorky na bílý kontinent. Je zde detailně popsána dobrodružná cesta i téměř měsíční pobyt celé rodiny Knappových na Nelsonu. Vše je doplněno popisy, mapami, obrázky a fotografiemi.

Na mysu Rip jsou velké kameny a pod nimi jeskyňky, kde žijí ryby. Jediná ryba žijící tady vypadá zezadu jako pstruh, zepředu jako sumec, je dravá a jmenuje se Notothernia. Má ostré zuby na otvírání škeblí a na tvrdé řasy.

Koukal na nás lachtan. Lachtan se nám zdál malý, protože tady žije druh o hodně menší než ten v Ushuaii. Je však nebezpečný, zvláště když na něj člověk šlápně v domnění, že je to kámen.

Obyvatelé Nelsona mají každý den jinou službu, například pozorování velryb spojené se zápisem přílivu a odlivu, úklid vnitřních prostor, opravy, hlídání generátoru, chození pro vodu a sbírání naplavenin z moře – impact program. Jaroslav Pavlíček dává důraz na důsledný ekologický provoz, ať už se to týká jídla, hygieny nebo topení. Každý polárník má své povinnosti, které se snaží co nejlépe plnit.

Zapsali jsme impact a otevřeli čínskou konzervu, která k nám připlavala a ještě nebyla prošlá. Pod víčkem se skrývaly sušené rybičky. Byly docela bez chuti, tak jsem je ocitrovovala a osolila. Táta s Bětkou si kus dali a schovali si je na jindy.

Barbora je v současnosti zkušenou cestovatelkou a vedle četných cest po slovenských horách už stačila podniknout výpravy do mnoha těžkých terénů v Evropě i mimo ni. Svoje cesty často podniká se sourozenci, někdy i s rodiči, kteří v ní očividně podnítili touhu po cestování. Významná je její spolupráce s Jaroslavem Pavlíčkem.

Odlepila jsem nohu z Antarktidy. Byl to divný pocit, že jsem tak daleko, ale budu se vracet zpět domů, do civilizace, ale odjedu odsud, od ledovců, od tučňáků a ostatních ptáků, od tuleňů, rypoušů, lachtanů a také od stanice Eco-Nelson, kde jsme každý nechali kus sebe a svého života.

Mohu jen dodat, že vlastně všichni tři autoři věnovali čtenářům takový „kus sebe“, a to nejen díky zeměpisným a přírodopisným faktům, fotografiím a obrázkům. Podle osobních popisů a postřehů si můžeme docela dobře představit dalekou antarktickou krajinu. Krajinu ticha a zatím neposkvřené přírody, kde lidé na malé české stanici vedou skromný život, zkoumají zdejší drsné podmínky a během několika týdnů zcela jistě podléhají kouzlu místa.

Iva Dušková

Půst očí

Z dávné liturgické tradice se nám zachoval krásný a hluboký zvyk – zakrývat v kostelech od Popelčiny středy po celou dobu postní oltářní obrazy a kříže. Jako clona většinou sloužila fialová či bílá látka, někdy prosté dřevěné desky. Dnes se v řadě farností od této tradice pouští, možná proto, že její význam už je pro nás poněkud zastřený, nečitelný. Snad bychom si proto měli její smysl připomenout a zamyslet se nad ní jako nad významným pedagogickým prostředkem církve, který nás učí brát vážně řeč náboženských symbolů v našem životě.

Proč se tedy obrazy zakrývaly? Jistě proto, aby nás svými oslavnými výjevy, bohatou výpravností a hrou barev nevyrušovaly a nerozptylovaly v usebraném rozjímání během kající doby postní. A možná i proto, abychom tyto obrazy, které náš čas v kostele po celý rok doprovází, mohli po jejich opětovném odkrytí vidět nově, aby k nám znovu promluvíli s nevšední silou, jako bychom je viděli poprvé. Pokud se na delší dobu pohledu na ně vzdáme, ony samy se nezmění, ale změní se naše vnímání – vidíme je najednou jinými očima. Nebýt tohoto „půstu očí“, hrozilo by nebezpečí, že nám obrazy zevšední, že si je časem přestaneme uvědomovat. Jejich zakrytí nás naopak dokáže vytrhnout ze stereotypu a my jsme náhle upozorněni na jejich přítomnost. Podobně je tomu u mnoha jiných hodnot v lidském životě – často umíme věci ocenit až ve chvíli jejich nepřítomnosti. Hodnotu zdraví vnímáme nejsilněji v době nemoci, význam jídla si nejvíce uvědomíme, když dostaneme hlad. I lidí kolem sebe si někdy začneme skutečně vážit až ve chvíli, kdy tu nejsou, ať už dočasně, či natrvalo.

Především nás ale postní zvyk zakrývání obrazů učí žít s Boží skrytostí. V našem životě jsou chvíle, kdy se nám zdá, že Bůh mlčí, že se stáhl do ústraní a kolem nás zůstalo prázdno. V této tmě však mohou naše smysly zbystřit a my dostaneme šanci lépe rozpoznat to, co našemu životu chybělo a co jsme na „obrazu naší víry“ přehlédli. Právě zkušenost Boží skrytosti může být příležitostí přehodnotit některé naše dosavadní (příliš mělké) jistoty a otevřít cestu naší víry k větší zralosti. Pak je naděje, že naše srdce prošle krizí Božího mlčení rozpozná Boží stopy tam, kde jsme je nikdy nehledali, a světlo Boží přítomnosti nás zasáhne s novou intenzitou a naléhavostí. Zatmění „obrazu Boha“ nás upozorní, že jsme v něm přehlédli důležité rysy, které zůstaly přikryty nánosy našich představ, přání a iluzí, a třeba se rozhodneme tento starý obraz naší víry zrestaurovat. Z takového rozhodnutí pak může vyklíčit naše obrácení, ke kterému nás postní doba vyzývá především, a náš vztah k Bohu může být náhle čistší a plastičtější. Neberme proto přísloví „sejde z očí, sejde z mysli“ příliš vážně, právě skrytost některých věcí v nás dokáže probudit skutečný zájem o ně a o jejich smysl. Teprve když věci přestanou být samozřejmé, stávají se pro nás výzvou k přemýšlení.

Proč by nás však v postním rozjímání měly rozptylovat zrovna chrámové obrazy, které mají naopak za úkol pomáhat nám v modlitbě a meditaci, nejen rozněcovat naši emocionalitu a představivost, ale být nám symbolem a svědectvím věrnosti Bohu? Myslím si, že právě jejich dočasné zakrytí nám na chvíli „propůjčí“ jejich způsob vidění skutečnosti – takový, jakého je schopno jen umění a mystika. Obě tyto oblasti se totiž snaží zviditelnit neviditelné, zachytit tajemství, které v kategorii slov a pojmů, ba dokonce ani lidských představ, není vůbec myslitelné. Proto je jazyk umění i náboženství velmi často jazykem symbolickým, který se nesnaží o co největší

přesnost popisu, ale hovoří ve zvláštních, sugestivních obrazech, symbolech. Umění i náboženství se pokoušejí tu nevyslovitelnou hloubku, o které by chtěly vyprávět, převést do jakési umělecké metafory, tak, aby z ní ona nevyslovitelnost nějak dýchala, zároveň ji ale nemohou odhalit do ostré srozumitelnosti. Skrze symboly tedy naráz odkrývají i zahalují to, k čemu poukazují.

Ani v umění se nemůžeme obejít bez pomoci lidské fantazie, bez obrazů, příměrů a symbolů, ale v ostatních oblastech lidské činnosti hrozí, že si z nich uděláme projekce vlastních přání, jakési bůžky, zatímco řeč umění a náboženství je bytostně symbolická a plná tajemných obrazů, kterým se po celý život učíme rozumět. Možná právě proto, aby nás vyobrazení nesváděla k ulpívání na předmětném chápání skutečnosti, abychom je samotné nevnímali jako popisnou dekoraci, ale jako živý dech tajemství, mají být v postní době zakryta látkou. My sami (naše srdce i mysl) musíme na čas přijmout charakter umění a stát se strunou, kterou by tajemně rozeznávala Boží ruka. Mnoho duchovních tradic hlásá odpoutanost od obrazů a důvodem je zejména strach, aby si z nich člověk nevytvářel autority, kterým bude podléhat. Zakryjme tedy na čas i své obrazy, aby náš vnitřní zrak mohl svobodně a bez vnějších vlivů spatřit Boha jako nezobrazitelnou hlubinu skutečnosti. Sami se tak můžeme stát obrazem, který je tu proto, aby zrcadlil a obdivoval skrytou Boží krásu.

Pokud budeme mít dost odvahy a naděje a vytrváme v okamžicích Božího mlčení v tichosti, když nepropadneme hysterii a nebudeme se snažit toto tísnivé ticho překřičet, možná uslyšíme hlasy tak jemné a blízké, že bychom je u sebe nikdy nečekali. Zkusme vzít půst jako příležitost zakrýt a zrestaurovat obrazy, které nám Kristus svou smrtí a vzkříšením vepsal do srdce. Až na ně o Veliké noci padne světlo velikonoční svíce, možná nás překvapí a zazáří čerstvými barvami. Písmo říká, že „není nic skrytého, co nebude nakonec odhaleno“ (Lk 8,17).

Mikoláš Troup

Zelený čtvrtek

Před několika lety jsem překládal poému syrského básníka Cyrillonase „O umytí nohou“. Dodnes mi utkvělo v paměti, jak Cyrillonas opisuje překvapení tvorstva, když si Kristus přepásal zástěru a začal mýt učedníkům nohy. On, Stvořitel všeho, On, Pán všeho, umývá nohy stvoření. Když došel k Jidášovi, příroda se při tom pohledu bouřila: Bůh umývá nohy, Bůh se pokorně sklání před člověkem, který ho za několik hodin vydá na smrt. Když došel k Petrovi, tento učedník se zdráhal, nechtěl si nechat umýt nohy. Tehdy mu Kristus pověděl, že pokud to nedovolí, nebude mít účast na eucharistii a věčném životě. Na to Petr s bázní řekl: „Pane, pak mi umyj nejen nohy, ale celé tělo“. Poéma pokračuje tím, že Kristus sestupuje do předpekli, kde vysvobozuje z ďáblův moci praotce, proroky, spravedlivé a všechny, kteří ho od věků očekávali. Všichni se stávají svobodnými v Ježíši Kristu.

Znovu prožíváme tajemství Velkého Čtvrtku, tajemství, kdy Kristus s učedníky zasedá ke společnému stolu, kdy Kristus v jeden večer ustanovuje svátost Eucharistie a kněžství, kdy umývá učedníkům nohy jako znamení pokorné služby. Pán slouží jako přítel. Kristus znova ukazuje pravý obraz Boha, který nechce surově vládnout, ale který z lásky k člověku, pokud je to potřeba, slouží!

Ježíš chtěl být přítelem všech, ale ne všichni jeho přátelství přijali a pochopili. Ježíš chce být přítelem každého z nás.

Zajímavou zkušenost přátelství a služby opsál Dostojevskij v jedné z příhod, kterou zažil ve vyhnanství na Sibiři.

Žil jsem se Sušilovem dlouho, již několik let. Pozvolna ke mně nesmírně přilnul; nemohl jsem si toho nevšimnout, vždyť i já jsem mu velmi zvykl. Ale jednou – nikdy si to neodpustím – neudělal něco, o čem jsem ho požádal, ačkoli si ode mne právě vypůjčil peníze, a já jsem byl tak krutý, že jsem mu řekl: „Vidíte, Sušilove, peníze berete, ale práce si nehledíte.“ Sušilov neodpověděl, doběhl mi, kam jsem potřeboval, ale najednou nějak zesmutněl. Utekly dva dny. Myslí jsem si: nemůže být přece smutný kvůli tomu, co jsem mu řekl. Věděl jsem, že na něm jeden trestanec, nějaký Anton Vasiljev, naléhavě vymáhá zaplacení nějakého nepatrného dluhu. To Sušilov asi nemá peníze a bojí se mi o ně říci. Třetího dne mu povídám: „Sušilove, nechtěl jste si u mne vypůjčit peníze pro Antona Vasiljeva? Tu máte.“ Seděl jsem právě na prýčím, Sušilov stál přede mnou. Byl, jak se zdálo, velmi překvapen, že mu je sám nabízím, že jsem si na jeho nesnáze sám vzpomněl, tím spíš, že si podle svého vlastního názoru u mne vypůjčil již příliš mnoho, takže ani nedoufal, že ho ještě založím. Podíval se na peníze, pak na mne, najednou se otočil a šel ven. To mě velmi ohromilo. Šel jsem za ním a našel ho za ubikací. Stál u ohrady, obličejem k plotu, tiskl k němu hlavu a opíral se oň loktem. „Sušilove, co je vám?“ zeptal jsem se ho. Nedíval se na mne a já jsem k svému velkému překvapení viděl, že má pláč na krajíčku. „Vy si, Alexandře Petroviči, myslíte...“ začal trhaně a snažil se dívat jinam, „že já vám...za peníze...a já...

já...a-ach!“ otočil se zas k plotu, až se oň uhodil čelem, a tak se rozeštkal! Poprvé jsem viděl ve věznicích někoho plakat. S námahou jsem ho utěšil. A třeba že mi od těch dob sloužil a „opatroval mě“ možno-li ještě horlivěji, postřehl jsem z jistých sotva patrných příznaků, že jeho srdce mi mou výtku odpustit nemůže. A jini se mu mohli posmívat, při každé vhodné příležitosti ho popichovat, leckdy mu pořádně vynadat, a on s nimi vycházel po dobrém a kamarádsky a nikdy ne neurazil. Ba, vyznat se v člověku je někdy velmi těžké, dokonce i když se s ním stýkáte mnoho let!

(Fjodor Michajlovič Dostojevskij: Zápisky z mrtvého domu. Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění : 1958, s. 87 - 88)

Ježíš znal své učedníky a apoštoly. Povolal osobně každého z nich. Nejen příklad Jidáše, ale i naše osobní zkušenosti nám říkají, jak velmi blízko je od přátelství k nepřátelství. Jidáše si Ježíš vybral za přítele, ale on ho nakonec zklamal a zradil. Nepodobáme se i my Jidášovi? Nezrazujeme své přátelství s Ježíšem? A co za to získáme?

O. Atanáz Mandzák, CSsR

Listárna

Šatečky pro Pannu Marii

Už od dětství jsem pravidelně jezdila na Svatou Horu. Nejprve každý rok na pouť, později, když byli rodiče a prarodiče starší, i mimo poutní termín, kdy zde byl větší klid. Zajímalo mě, kdy tato tradice vznikla, a dozvěděla jsem se, že již můj pradědeček Antonín Krampera vodil na Svatou horu procesí z Martinic u Votic. V té době tato cesta (cca 50 km) trvala několik dní, poutníci přespávali ve stodolách a vůbec všude, kde se dalo. Když bylo mé matce (vnučce zmíněného Antonína Krampery) 15 let, onemocněla těžkou angínou. V éře před antibiotiky se jednalo o velmi závažný stav ohrožující pacienta na životě. Pradědeček se vypravil na Svatou Horu a vyposíl si zde pro vnučku ústřížek šatů Panny Marie. Poté, co se maminka uzdravila, byl tento ústřížek v naší rodině uchováván na památku. Při pravidelných návštěvách jsme si tuto událost vždy připomínali a já si říkala, že až budu velká, daruji na Svatou Horu šatečky pro Pannu Marii. S přibývajícím věkem a mnoha starostmi jsem na tuto myšlenku zapoměla, na každoroční návštěvu jsme však s rodinou stále jezdili. V roce 2004 a 2006 jsem zde byla na exerciciích a pokaždé mi zde nové šaty pro Pannu Marii přišly na mysl. Problém byl, jak šaty ušít. Sama jsem si na takový úkol netroufala, naštěstí jsme ve farnosti zrovna měli novokněze, který dostal darem krásný ornát od sestřiček Kongregace Nejsvětější Svátosti z Budějovic. Tyto sestřičky jsem proto požádala o pomoc, a tak tyto šaty vznikly.

Dagmar Košanová

Šatičky jako poděkování k 270. výročí korunovace

Pocházím z malého městečka v severozápadních Čechách, tedy z bývalých Sudet. V našem městě kdysi bývali cisterciáckí mniši, kteří zde měli klášter a také dali vzniknout kostelu Nanebevzetí Panny Marie. Snad i proto jsme se se Svatou Horou cítili být duchovně svázáni. Od dětství jsem s maminkou a farníky z Krásného Dvora jezdíval na pouť k Panně Marii na Svatou Horu, kde jsme společně prožívali krásné chvíle plné vnitřního usebrání a čerpali duchovní posilu. Po roce 2000 přišla moje maminka spolu s naším duchovním P. Čermákem s myšlenkou, že bychom jako díky za všechny milosti a také jako dar k výročí korunovace Panny Marie nechali ušít šatičky. Zkontaktovali jsme řeholní sestry z Prahy, které jsme požádali o návrh a také vytvoření šatiček. Duchovní správu na Svaté Hoře jsme požádali o zaslání stříhu a ten jsme spolu se všemi náležitostmi poslali sestřičkám. Sestry ve velmi krátké době ušily šatičky z bílého saténu s barevnou výšivkou s motivem růží, které jsme v roce 2002 odvezli já, moje maminka a P. Čermák na Svatou Horu. Těž jsme byli při našich poutích potěšeni a velmi nás potěšilo, když Pana Maria měla ve svůj slavnostní den oblečeny právě naše šatičky. Děkuji jménem všech farníků z Mašтова a Krásného Dvora za tuto čest a Panně Marii za mocnou zástítu a ochranu v našich strastech i radostech.

Štefan Kaluja (pastorační asistent z Mašтова)

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2014

12. 6. – 15. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
16. 6. – 20. 6.	„Uzdravení v Duchu svatém“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 7. – 18. 7.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
28. 7. – 1. 8.	„S vděčností Matce Boží“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
11. 8. – 15. 8.	„Oživ zas plamen Božího daru“ (Únava, stereotyp a nový začátek na cestě osobního povolání)	P. Petr Beneš, CSsR	1.510 Kč
18. 8. – 22. 8.	„Tajemství radosti“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
24. 8. – 30. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2.310 Kč
1. 9. – 5. 9.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 9. – 18. 9.	„Život s Kristem podle Janova evangelia“	P. Angelo Scarano	1.510 Kč
18. 9. – 21. 9.	Exercicie pro seniory – „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
13. 10. – 17. 10.	„Exercicie s Terezíí z Avily“	P. David Horáček, CSsR	1.510 Kč
19. 10. – 25. 10.	Exercicie pro kněze	P. Jindřich Krink	2.310 Kč
16. 11. – 22. 11.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
23. 11. – 29. 11.	Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola, OCD	2.310 Kč
3. 12. – 6. 12.	„Symboly adventu“ – uvedení do liturgické doby	P. Petr Beneš, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

8. 6. **Seslání Ducha Svatého.** Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při liturgii v 9.00: Svatodušní písně A. V. Michny z Otradovic. Možnost získání plnomocných odpustků.
15. 6. **Slavnost Nejsvětější Trojice.** Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při liturgii v 9.00: M. Troup - Missa „Spiritus Domini replevit orbem terrarum“.
19. 6. **Těla a Krve Páně.** Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00. Možnost získání plnomocných odpustků.
21. 6. **Řeckokatolická pouť.** Ostatní mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
22. 6. **Oslava Božího Těla.** Po mši sv. v 9.00 následuje eucharistický průvod. Další mše sv. v 7.30, 11.00, 15. 30.
27. 6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a svátek Panny Marie Ustavičné Pomoci** Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00. Možnost získání plnomocných odpustků.
28. 6. **Neposkvrněného Srdce Panny Marie.** Mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. **Koronovace – vigilie.** Mše sv. v 19.30, následuje světelný průvod.
28. 6. **282. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie.** Hlavní mše sv. v 9.00 - celebruje Mons. Karel Herbst, pomocný biskup pražský. Hudba při liturgii: P. Eben - Missa cum populo. Následuje průvod s mil. soškou. Možnost získání plnomocných odpustků.
29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla.** Mše sv. v 7.30, 11.00 (tichá), 15. 30.
30. 6. **Bl. Gennara Samelliho, CSsR.** Mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
5. 7. **Sv. Cyrila a Metoděje.** Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 17. 00.
20. 7. **Nejsvětějšího Vykupitele.** Titulární slavnost Kongregace redemptoristů. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
22. 7. **Sv. Máří Magdalény.** Mše sv. v 7.00 v bazilice, v 9.00 a 17.00 v krápníkové kapli.
1. 8. **Sv. Alfonse Maria de Liguori, CSsR.** Slavnost zakladatele Kongregace redemptoristů. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00. Možnost získání plnomocných odpustků.
15. 8. **Nanebevzetí Panny Marie.** Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
16. 8. **Poutní slavnost - vigilie.** Mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. Vigilie z poutní slavnosti v 19. 30. Následuje světelný průvod.
- Poutní slavnost.** Mše sv. v 7. 30. Hlavní mše sv. v 9.00 - celebruje Mons. Jiří Padour, emeritní biskup českobudějovický.
17. 8. Hudba při liturgii: Mariánské písně A. V. Michny z Otradovic. Následuje průvod s mil. soškou. Další mše sv. v 11.00 (tichá), 15. 30. Možnost získání plnomocných odpustků.
25. 8. **Bl. Metoděje Dominika Trčky, CSsR, mučedníka** Mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
27. 8. **341. výročí posvěcení baziliky** Mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. Možnost získání plnomocných odpustků.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře**Neděle:** Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání.

Po odpolední mši svatá jsou nejprve zpívány nešpory.

Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Z technických důvodů dočasně uzavřeny**Svatost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli**Ve středu** od 16.00 katechismus pro dospělé**Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté půlhodinová adorace**V pátek** mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské**V sobotu** po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii**1. pátek v měsíci** je zasvěcen úctě Božského Srdce - po mši sv. v 9.00 je zásvětná modlitba, po mši sv. v 17.00 jsou litanie a zásvětná modlitba**V postní době** v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence**V květnu** denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí**Úřední hodiny farního úřadu**

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.**Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba****Provozuje** Sacromontana, s.r. o, IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,**E-shop:** <http://shop.svata-hora.cz>**Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží** neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.**Prohlídka areálu** s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.**Prohlídka s koncertem.** Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.**Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem** zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.**SVATÁ HORA** Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.**Zveme Vás na slavnost Korunovace v neděli 29. června 2014****Sobota 28. června 2014**

17.00 – mše svatá

19.00 – modlitba růžence

19.30 – mše svatá, celebruje P. David Horáček, CSsR, světelný průvod

Neděle 29. června 2014

7.30 – mše svatá

9.00 – hlavní mše svatá, celebruje Mons. Karel Herbst, SDB
Hudba: Petr Eben – Missa cum populo korunovační průvod s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské*po skončení tichá mše svatá v bazilice*

13.30 – pobožnost k Panně Marii, požehnání předmětů

15.30 – mše svatá

16.15 – české zpívání nešpory

Tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

Milostnou sošku korunoval papežskými korunkami na základě dekretu papeže Klementa XII. pražský světitel biskup Johann Rudolf Sporck 22. čerona 1732. V témže dekretu papež Klement stanovil, že se Korunovace bude slavit 3. neděli po slavnosti Seslání Ducha Svatého.

A portrait of Přibík Jeníšek z Újezda, a man with a mustache and goatee, wearing a dark blue or black robe with a white collar. He is seated at a desk, with his right hand resting on a book. In the background, a small figure of a person in a crown is visible, possibly a religious or historical figure. The lighting is dramatic, highlighting the man's face and the book.

Přibík Jeníšek z Újezda (2. polovina 16. století – po 1630)

Nejvyšší písař Království českého, pán na Březnici a zakladatel březnické koleje jezuitů. Z Březnice byla později založena jezuitská rezidence na Svaté Hoře. Přibík Jeníšek se smutně zapsal do české historie tím, že při popravě sedmadvaceti českých pánů vykonával úřad veřejného žalobce.

Detail obrazu ze série významných osobností spojených s historií Svaté Hory